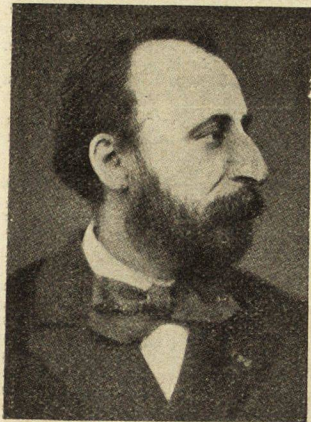

Мери, а отъ 1858 — такъвъ на „Мадлена-та“, а успоредно съ това, и преподавателъ въ Нидермайеровия църковно-музикаленъ институтъ — 1877 напуска длъжността органистъ на „Мадлена“, и се посвещава на ком-

Камий Сенъ-Сансъ

позиционна и концертна дейност. Въ своитѣ творби С. С. се явява като голѣмъ майсторъ на формата, служейки си съ срѣдства на пред-класицитѣ и класицитѣ, а въ симфоничнитѣ си поеми — изхождайки отъ Листъ, като внася и французски елементи — създава въ тѣхъ най-значителната частъ на творчеството си. При голѣмо техническо майсторство, композициитѣ му иматъ голѣмъ външенъ блѣсъкъ, но не особено богато вътрешно съдържание. Въ своята драматическа музика С. С. си служи съ елементитѣ на екзотичната музика, и е единъ отъ първитѣ, който внася въ нея такива елементи. Творчеството на С. С. — достигнало крѣгло 130 опуса, застъпва почти всички области, — отъ които най-важни сж: 5 симфонии, 2 сюити и др. творби за оркестъръ, 5 концерта за пиано, 2 за виолончелъ и 3 за цигулка, множество камерни творения, 11 опери — отъ ко-

ито „Самсонъ и Далила“ репертуарна за всички по-голѣми оперни театри, 3 оратории и др. Писалъ е много статии и нѣколко книги.

Сенъ-Фуа, Мари Оливие Жорж Пуленъ графъ — Saint-Foix, Marie Olivier Georges Poulain Comte — музикаленъ изследвателъ, род. 2 мартъ 1874 въ Парижъ, училъ при В. д'Енди въ „Скола канторумъ“, писалъ, главно, върху Моцарта: „В. А. Моцартъ, неговиятъ музикаленъ животъ и дѣло отъ детинство до пълна зрѣлостъ 1756—1777“. (1911 — единъ многоцененъ трудъ), „Единъ квартетъ отъ диалогирани арии на В. А. Моцартъ“, „Моцартъ и младия Бетховенъ“ (1920), „Моцартъ, последователъ на Бахъ и Хендель“ (1918—21), „Последниятъ концертъ за цигулка на Моцарта“, „Четири неизвестни квартета на Моцарта“ (1923), „Единъ непознатъ майсторъ — майсторъ на Моцарта“ (заедно съ Вицева). Други трудове: „Приносъ къмъ историята на французската симфония“ (1911) (заедно съ Л. дьо ла Лоранси), „Муцио Клементи“ и др.

Сенца, ит. senza = безъ; напр. senza replica = безъ повторение.

Сенца сордини, ит. senza sopdini = безъ сордина. При клавириката музика отъ последното десетилѣтие на XVIII в. и първата четвъртъ на XIX в. — означението С. с. е равнозначно на педалъ. Въ първата частъ на Бетховеновата „Луина соната“ това означение показва, че трѣбва да се свири съ дѣсния педалъ, като се спуща при всѣка промѣна на акордитѣ.

Сеньо, ит. segno = знакъ; напр. D'al segno al fine = отъ знака (S) до края.

Септдецима, лат. septima decima — интервалъ = терца на двойната октава (напр. F-a¹).

Септетъ, ит. septetto или settetto, лат. septuor — музикална творба за седемъ гласа — съ или безъ съпроводъ, или за седемъ инструмента.

Септима, лат. septima — разстояние отъ седемъ диатонични степени; напр. c-h.

Септимовъ акордъ — въ учението за генералбаса — се нарича този акордъ, който се състои отъ прима,